

إثنا عشر رسالة

[124] قنازع أو مسألة اكر موی سر را نتراشند وبگذارند دراز شود آنمقدار که از شحمة گوش بگذارد فرق أو مستحبست و فرق شعر بفتح فاء واسكان راء عبارتست از موی را دو شعبه کردن و هر شعبه را از دیگری جدا ساختن رسول صلی الله علیه وآله وسلم فرموده من اتخذ فلیحس ولایته أو لیحزه و از ابی عبد الله الصادق (ع) مرویست من اتخذ شعر اقلم یفرقه فرقه الله بمنشار من نار شعر سید المرسلین علیه وآله الصلوة والتسلیم بحدی نمیرسد که فرق باید کرد چه هرگز آنمقدار نمی بود از شحمة اذن مبارکش بگذرد صدوق رضوان الله تعالی علیه در فقیه گفته است وکان شعر رسول الله صلی الله علیه وآله و فرقة لم یبلغ الفرق و فره بفتح واو و سکون فا عبارتست از موی سر که مجتمع باشد تا اذنین و از حد شحمة اذن نگذشته باشد و آنرا جمه نیز گویند بحیم مضمومه و میم مشدده اساس مشهور و مرویست که امهات سنن حنفیه که کلمات را در آیهء و إذا ابتلی ابرهیم ربه بکلمات آن تفسیر کرده اند ده امر است پنج در سر مضموم و استنشاق و مسواک و فرث شعر و قص شارب و پنج در بدن قص اظافر و حلق موی عانه و ازاله ء شعر ابطین و ختان و استنجا
